

O škodolibosti a vosách

Alena a Ondřej Fischerovi

Jednoho krásného letního dne před mnoha lety přijela skupina táborníků na jistou nejmenovanou chatu. Sluníčko svítilo, mouchy bzučely, tráva voněla, a táborníci začali na louce před chatou rozkládat stany. Louka byla čerstvě posečená, uklizená, akorát se na ni válel nějaký bílý papír. „To je divné, proč se tu ten papír válí, běžte ho někdo zvednout a hodit na ohniště,“ povídá vedoucí. Ochetná ruka tábornice X.Y. hned přiložila ruku k dílu a papír zvedla. Na spodní straně byl velkým písmem text. Stálo tam: „Pozor, vosy!“ Než dané slečně došlo, co to vlastně znamená, ozvalo se hlučné bzučení a z díry, která byla schovaná pod papírem, vystartovala letka vos a přímo na nás. Za cenu několika žihadel jsme se spasili pohotovým útekem.

No jo, ale co teď? Slyšel jsem o táboře, kde měli táborového psa, kočku, dokonce andulku, ale táborové vosy? To ne! Navíc vosy byly krajně neukázněné, pořád nám lezly do jídla, do kuchyně, do stanů, a kdykoli se někdo přiblížil na dva metry, což bylo docela těžké nedělat, když díra byla kousek od chaty, tak startovaly a výhružně bzučely. První nápad byl prostý a logický: dáme ten papír zpátky a bude klid. Jenomže: ona byla asi půlka vos zrovna někde na výletě, když jsme díru zakryli, a po návratu lítaly po táboře jako divé, hledající svou cílovou stanici. To jsme si moc nepomohli. Pak nějakého chytráka napadlo, že vosy vykouříme mexickými vonnými tyčinkami, které měl ze záhadného důvodu na táboře se sebou. Leč vosy si na exotiku moc nepotrpěly, vůně kadidla se jim pranic nezamlouvala (nám taky ne, výrobek nedoporučuji:-), a milý dýmostrůjce se musel zachránit přespolním během alá Zátopek.

Aha, řekli jsme si, je třeba nasadit těžší zbraně. Vedoucí vyrobil pomocí spreje - laku na vlasy a zapalovače patentní plamenomet a jal se vosy vypalovat. Výsledkem byly 4 metry vypálené louky a málem chytla i chata!

Nakonec jsme dali hlavy dohromady a vymysleli vpravdě geniální věc: počkáme, až bude tma. To budou všechny vosy v hnízdě, a pak na díru dáme placatý kámen z potoka a pěkně zadupeme. A bude klid! Plán jsme realizovali při nejbližším soumraku. Chachá! A bylo to! Prťavé otravné vosy pokořeny! Jenže hned po ránu se ukázalo, že ti pruhovaní chytroši (chytrošky) si předem postavily nouzové východy. Sotva vysvitlo slunce, pokračovaly v bojových letech proti nám, táborníkům, z nouzové ranveje ani ne o dva metry dál. No řekli by jste to do nich? Ty vosy se snad na nás připravovaly dopředu! Válka proti vosám se stala hlavní náplní tábora, odsunula do pozadí i táborovou hru, poklady, olympiádu a podobně. Po velkém pátrání, prováděném doslova s nasazením života, někdy v provizorním brnění, jsme vypátrali všechny díry, odkud vosy startují a v noci je kameny ucpali. Cha! Vítězství! Konečně vítězství! Naše radost neznala mezí, oslavy trvaly dlouho do noci a už jsme chápali, jak se asi cítil Napoleon při svých vítězstvích. Vosy pod kameny vztekly bzučely, ale nic víc dělat nemohly. Stalo se táborovou zábavou se jich chodit posmívat. Dobře jsme je převezli! Co chvíli byl někdo u kamene zvyšovat si sebevědomí a pronášel hlášky typu:

„Jé, vosy, co jéé? Nemáte tam moc tmou? Proč si nerožnete?!?“ Nebo:

„Neperte se tam, děláte moc kravál!“ Bzučení vos vevnitř bylo totiž slyšet na metr od kamene v hlavní, původní díře. A jiný zase:

„Nezavírejte se tam, vy ubručenci, pojd'te si s námi něco zahrát!“

„Bačkory, neschovávejte se!“

Vrcholem pak byla písnička: „Vosy vosy vosičky, maj ucpané chodbičky!“

Skvělá škodolibá zábava vydržela asi 3 dny, než nás to přestalo bavit. Pak se na vosy nějak zapomnělo...

Ve čtvrtek se hrála etapa táborové hry. Soupeřili indiáni proti bledým tvářím, které si v jejich lese postavili srub. Cílem indiánů bylo hodit otevřeným oknem do chaty dostatečný počet šíšek, čímž srub jako zapálili, a bledé tváře jim v tom bránili. V zápalu hry si jeden táborník nevšiml placatého kamene, který neškodně ležel na zemi, a zakopl o něj. A pak to začalo!

Kámen odletěl stranou, k nebi se vznesl obrovský žlutočerný oblak, skoro červený vzteky, bleskově zaměřil cíle a odplata začala. Před nadílkou žihadel se zachránilo jen pár nejvzdálenějších

táborníků, kteří se vrhli do křoví a do potoka, a jeden, který se zavřel do chaty. Pomsta vos byla opravdu velkolepá, měřeno průměrem počtem žihadel na jednoho táborníka, a dodnes si myslím, že byly tak našťvané kvůli našemu posmívání.

Ta příhoda mě naučila jednu věc: ona škodolibost není vůbec pěkná vlastnost. Sice zpočátku to může vypadat jako náramná zábava, ale pamatujte, že nakonec se vždycky karta obrátí a na posměváčka dojde. A když se pak ostatní smějí jemu, nebo přijde jiný trest, není to nic příjemného. Říká to i Pán Bůh: „Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači.“ Proto vám přeji, aby když se někdo někomu třeba ve škole směje, jste se nepřidávali na jeho stranu, a pamatovali, že posměšky se nakonec vždycky obrátí na toho, kdo si s nimi začal. Anebo dostane za odměnu nejedno žihadlo od vosy, jako my!